

Niezwykła historia „dzikich ludzi z Borneo”

17 sierpnia 2019

W latach 1830. bracia Hiram i Barney Davis przyszli na świat w amerykańskim stanie Ohio. Obaj cierpieli na nieznaną wówczas przypadłość, która sprawiła, że przez całe życie wyglądali jak dzieci. Ich karłowatość paradoksalnie okazała się jednak atutem na ścieżce kariery.

W okresie dojrzewania obaj bracia ważyli nie więcej niż 20 kilogramów i mieli zaledwie metr wzrostu. Wyróżniała ich jednak niezwykła siła. Jeszcze będąc dziećmi byli w stanie podnieść ciężar równy własnej wadze. Niestety, obaj bracia byli również nieco upośledzeni umysłowo.

Niewiele wiadomo o dzieciństwie braci. Ich ojciec zmarł w 1842 roku, a matka niebawem po raz kolejny wyszła za mąż. Ojczym od początku z pogardą odnosił się do swoich nietypowych pasierbów, więc chłopcy musieli szybko zacząć samodzielnie zarabiać na kieliszek chleba.

Korzystając ze swojej niezwykłej siły, bracia postanowili pojedynkować się ze zwykłymi ludźmi. Często wychodzili z tych starć zwycięsko. W 1852 roku zostali wypatrzeni przez cyrkowca Lymana Warnera, który postanowił uczynić ich gwiazdami spektaklu. Spłukana matka nie stawiała większego oporu i bez wahania sprzedała synów do cyrku. Warner nadał im imiona – Waino i Plutano, a szerszej publiczności bracia byli znani jako „Dzicy ludzie z Borneo”.

Aby dopasować swój wygląd do tego przydomka, bracia wyhodowali długie włosy i brody. Warner zabierał karłów w trasę po wielu amerykańskich miastach i pokazywał ich publicznie za pieniądze. Początkowo nie udawało się osiągnąć większych sukcesów, ale wraz z biegiem czasu w świadomości społecznej utrwaliła się niezwykłość „krasnołudków z Borneo”. Jarmarki

zaczęły pękać w szwach, ponieważ tysiące ludzi chciało na własne oczy zobaczyć „dzikich”.

W latach 1860. bracia trafili pod skrzydła showmana Henry’ego Harveya, lecz szczytowy moment ich kariery nastąpił w 1882 r., gdy podpisali umowę z cyrkiem Barnum. W ciągu następnych 25 lat „dzicy” zarobili dla cyrku ponad 200 tysięcy dolarów, co w tamtym czasie było ogromną sumą. Ich występy składały się głównie z pojedynków ze śmiałkami z publiczności oraz podnoszenia ciężarów. W latach 1880. obaj mogli rzekomo podnieść aż 140 kg.

Na początku XX wieku bracia nie mogli już w pełni wykorzystać swojego potencjału ze względu na podeszły wiek, dlatego osiedlili się w domu wnuka Lymana Warnera. W 1905 roku Hiram Davis zmarł, a Barney odmówił dalszego samodzielnego występowania. Pięć lat później dołączył do brata w zaświatach. „Dzicy ludzie z Borneo” zostali pochowani we wspólnej mogile w Mount Vernon, w stanie Ohio. Mimo, że od daty ich śmierci minęło już ponad 100 lat, to ich niezwykła historia wciąż jest wspominana.

Autorstwo: ZychMan

Źródło: InneMedium.pl